

Γιατί δεν γίνεται να αποκοπούμε από τη Θεία Ευχαριστία;

/ [Γνώμες](#)

Της Δρ. Ειρήνης Αρτέμη, Post-Doc, PhD & MA- Διδάσκουσας στο Ελληνικό Ανοικτό Πανεπιστήμιο για το Πρακτορείο “Ορθοδοξία”

Στην ανθρωπότητα του Χριστού οι άνθρωποι ενώνονται και με τον Θεό και μεταξύ τους· δημιουργείται, δηλαδή η Εκκλησία του Χριστού. Ο Κύριλλος Αλεξανδρείας σημειώνει ότι ο Χριστός είναι ο ιδρυτής και η κεφαλή της Εκκλησίας, γιατί είναι ο Πρωτότοκος όλης της κτίσεως, τόσο της ορατής όσο και της άορατης, και ο πρώτος πού αναστήθηκε από τούς νεκρούς, «« Ἰδού γάρ, ἰδού σαφῶς καί μάλα τήν εἰκόνα τοῦ ἀοράτου Θεοῦ, τόν πρωτότοκον πάσης κτίσεως, ὁρατῆς τε καί ἀοράτου, δι’ οὗ τά πάντα καί ἐν ᾧ τά πάντα, κεφαλὴν δεδόσθαι τῇ Ἐκκλησίᾳ φησίν, εἶναι δέ καί ἐκ νεκρῶν πρωτότοκον». Ο όρος Εκκλησία παραγόμενος από το ρήμα «έκκαλῶ» σημαίνει τη συνάθροιση, τη σύγκληση όλων εκείνων πού πιστεύουν στον ενσαρκωμένο Θεό Λόγο, το Χριστό. Αποδέχονται Αυτόν ως τέλειο Θεό, δεύτερο πρόσωπο της Αγίας Τριάδας, που έγινε κατ’ οικονομίαν τέλειος άνθρωπος και

ασπάζονται όλη τη διδασκαλία περί Αυτού και τη διδασκαλία περί του Ενός και συγχρόνως Τριαδικού Θεού.

Πώς όμως μπορούμε να γίνουμε μέλη τής Εκκλησίας του Χριστού; Η απάντηση στο ερώτημα αυτό δίδεται από τον ιερό Κύριλλο στο έργο του «Περί της ενανθρωπήσεως του Μονογενούς», στο οποίο ο Πατήρ σημειώνει ότι για να συμμετέχουμε στον θεανθρώπινο οργανισμό της Εκκλησίας πρέπει πρώτα να βαπτισθούμε στην Αγία και Ομοούσιο Τριάδα, δηλαδή στο όνομα του Θεού Πατρός, του Θεού Υιού και του Θεού Αγίου Πνεύματος. Αυτήν την εντολή την έδωσε ο ίδιος ο Κύριος στους μαθητές Του, «Πορευθέντες, μαθητεύσατε πάντα τα έθνη, βαπτίζοντες αυτούς εις το όνομα τού Πατρός, και του Υιού, και του Αγίου Πνεύματος». Με το βάπτισμα, λοιπόν, ο άνθρωπος εισάγεται έτσι στο μυστικό σώμα του Χριστού, την Εκκλησία.

Το βάπτισμα, συνεχίζει να λέει ο Κύριλλος στο ίδιο έργο του, μας βοηθάει να αναπλάσουμε, να αναμορφώσουμε την ανθρώπινη φύση μας, όπως εκείνη ανακαινίστηκε στο πρόσωπο τού ενανθρωπήσαντος Λόγου, «αναμορφούμεθα γάρ ως εις εικόνα την θείαν, εις Χριστόν Ιησούν, ου σωματικόν υπομένοντες τον αναπλασμόν». Με τη χάρη τού Αγίου Πνεύματος, σημειώνει ο ιερός Πατήρ, που μας καλύπτει κατά την ώρα της βαπτίσεώς μας, γινόμαστε πραγματικά μέλη της Εκκλησίας και αδελφοί του Χριστού, γιατί αναγεννιόμαστε πνευματικά σε μια καινούρια ένθεη ύπαρξη. Επιπροσθέτως, με το βάπτισμα συμμετέχουμε στα πάθη τού Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, στην τριήμερη ταφή και ανάστασή Του, «ει γάρ σύμφυτοι, γεγόναμεν τω ομοιώματι του θανάτου του Υιού αυτού, αλλά και της αναστάσεως εσόμεθα», και επιτυγχάνουμε την αφθαρσία και την αθανασία της ανθρώπινης φύσεως μας, ενώ ντυνόμαστε με την απάθεια.

Ο Κύριλλος αν και εξαίρει στο «Περί της ενανθρωπήσεως τού Μονογενούς», τη σημασία τού βαπτίσματος, ώστε να γίνει κάποιος μέλος τού σώματος τού Χριστού, παράλληλα τονίζει ότι οι πιστοί πρέπει να τρέφονται συνεχώς, να μεταλαμβάνουν την ζωοποιούσαν σάρκα τού Κυρίου. Έτσι θα υπάρχει οργανική ενότητα μεταξύ πιστού και Χριστού και επομένως η ανθρώπινη φύση θα θεώνεται και θα κερδίσει την αϊωνιότητα και την αθανασία, «Οι εσθiónτες εκ τούτου του άρτου, ου μη γεύσωνται θανάτου εις τον αιώνα».

Στο έργο του «Ότι εις ο Χριστός», ο πατριάρχης Αλεξανδρείας χρησιμοποιεί τα λόγια του ίδιου του Μεσσία Χριστού, μέσα από τα οποία απερίφραστα δηλώνεται ότι ο άρτος της θείας Ευχαριστίας είναι η ίδια η σάρκα τού Θεανθρώπου. Όποιος τρώει από αυτόν τον άρτο, όποιος μετέχει στο μυστήριο της θείας Ευχαριστίας αποκτάει αφθαρσία στη φθορά του θανάτου και κερδίζει την αιώνιο ζωή, « Εγώ γάρ είμι, φησίν, ο άρτος ο ζών, ο εκ του ουρανού καταβάς, και ζωήν διδούς τω

κόσμῳ. Εάν τις φάγη ἐκ τοῦ ἄρτου τούτου, ζήσεται εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ ὁ ἄρτος δὲ ὄν ἐγὼ δώσω, ἡ σὰρξ μου ἐστίν, ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς». Με τὰ λόγια αὐτὰ συστήθηκε ἄμεσα τὸ μυστήριον τῆς θείας Ευχαριστίας ἀπὸ τὸν Κύριον. Ἐτσι τὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμα με τὴ μορφή ἄρτου καὶ οἴνου, πού λαμβάνει με τὴ θεία κοινωνία κάθε πιστός, δὲν εἶναι τὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμα κάποιου ἀπλοῦ ἀνθρώπου. Αὐτὸ τὸ υπογραμμίζει ὁ Κύριλλος στὸ ἴδιο ἔργο, γιατί τότε δὲν θὰ μπορούσε νὰ τοῦ χαρίσει τὴν ἀφθαρσία καὶ τὴν ἀθανασία, οὔτε, ὅμως, μόνο τοῦ Θεοῦ, γιατί Εκείνος εἶναι ἄυλος καὶ ἄσαρκος, ἀλλὰ τοῦ ἰδίου τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Θεοῦ Λόγου, τέλειου ἀνθρώπου καὶ τέλειου Θεοῦ μαζί. Μέσω τῆς θείας Κοινωνίας, κάθε μέλος τῆς Εκκλησίας τοῦ Χριστοῦ μεταλαμβάνει τὴ θεία φύση τοῦ Λόγου καὶ γίνεται χριστοφόρος καὶ θεοφόρος.

Κατὰ τὸν Κύριλλο αὐτὴ ἡ περιχώρηση τῆς θεανθρώπινης ζωῆς τοῦ Χριστοῦ στὸν κάθε πιστό, «ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγὼ, ζῇ ἐν ἐμοί ὁ Χριστός», εἶναι συνέπεια καὶ συνέχεια τοῦ μυστηρίου τῆς υποστατικῆς ἐνώσεως τῶν δύο φύσεων ἐν τῷ Θεανθρώπῳ Χριστῷ. Ἐξαιτίας αὐτῆς τῆς περιχωρήσεως τοῦ ἐνσαρκωμένου Λόγου στους πιστούς, δίνεται ἡ ευκαιρία στους τελευταίους νὰ παραμένουν παιδιὰ Θεοῦ, ἀφού παιδιὰ ἐγίναν με τὸ βάπτισμα, «Ὅσοι ἔλαβον αὐτόν, ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν τέκνα Θεοῦ γενέσθαι».

Ἐν κατακλείδι, σημειώνει ὁ ιερὸς Κύριλλος, στὸ μυστήριον τῆς τοῦ Χριστοῦ θείας ἐνανθρωπήσεως περιέχεται τὸ μυστήριον τῆς Εκκλησίας. Τὰ δύο μυστήρια αὐτὰ ἀποτελοῦν μαζί ἐνότητα ἀδιάσπαστη, ἀφού ὁ Χριστός εἶναι ἡ κεφαλὴ τῆς Εκκλησίας καὶ Αὐτὴ ἀποτελεῖ τὸ σῶμα Του. Μέσα στὴν Εκκλησία εἰσερχόμαστε με τὸ βάπτισμα καὶ παραμένουμε «ενεργά» μέλη μέσω τῆς θείας Ευχαριστίας. Γίνεται, λοιπόν, οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ νὰ μὴν κοινωνοῦμε;

Ἡ ἀπάντηση εἶναι ΟΧΙ. Δὲν γίνεται νὰ ἀποκοπούμε ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ ζωὴ, τὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμα τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

